

Grups de vida

VARIES vegades hem llegit en el BUTLLETI excitacions per a guanyar adeptes a ingressar en els diferents grups de vida; i el grup III encara no s'ha constituït.

Fet és aquest que, al meu criteri, no té explicació satisfactòria i el crec degut solament a pressió mental, no voler recapacitar en el que nosaltres precisament per nostra professió veiem tots els dies i considerem el més natural: la mort.

Es que la mateixa per nosaltres no resa i podrem burlar-la?

Evidentment, no. Es que la creiem tan llunyana que ens fa por pagar massa quotes i pensem inscriure'ns més endavant, quan alguna petita tara patològica ens hi faci pensar? O és que la nostra classe, demés dels defectes inherents a la professió, té també el més gros, l'imperdonable de no estimar els seus? Veïem; examinem-ho. M'he fixat en les vàries defuncions ocorregudes entre els companys inscrits en la secció de vida de la Mutual des del principi de son funcionament; alguns d'ells eren joves, la majoria de mitjana edat i molts pocs havien arribat a la vellesa. Buscant-li una explicació, potser direm que amb el criteri tolerant que imperà de bell principi, a fi de fer adhesions, tots els febles corregeren a inscriure's, i ells han estat qui han donat el contingent de mortalitat gros. No; perquè d'ésser així, una mortalitat molt més grossa s'hauria produït, i sols 15 defuncions han ocorregut durant els quatre anys de son funcionament, número que no ultrapassa el tant per cent de mortalitat normal. Sento el fet i us invito a reflexionar-hi, no és axiomàtic que haguem d'arribar a vells, tenim per nostra professió més riscos i pensem que, bo i joves, podem faltar, i rics o pobres, fer falta als nostres fills o parents.

Es cert el segon extrem? Fóra possible que la nostra classe, tan altruista, sempre amatent

a fer bé, no es preocupés per la sort dels seus, una volta desaparegut del món dels vius? No vull pas creure-ho; fóra imperdonable. Mes la explicació que tots o la major part tinguem el sà egoisme de pensar amb la possibilitat d'una falta de salut, que ens impossibiliti per l'exercici de la carrera, fet, que tal volta, no es produirà, i en canvi no el manifestem per un altre que s'ha de produir fatalment, inexorablement, és trist dir-ho, però, companys, quasi semblaria confirmar-ho.

Desmentiu-me, demostreu amb vostres inscripcions que no la teniu l'ànima tan negra i procureu que el grup III de vida, molt pròxim a funcionar, neixi exuberant de vida triplicant o quadruplicant el nombre d'inscripcions precises per començar son funcionament; els que tenim fills, esposa o pares fem aquest petit sacrifici en bé d'ells; els que sou solters sempre tindreu una o vàries persones preferides, i tots per companyerisme, per donar vida exuberant a una institució, honra de la classe que l'ha creada.

Penseu, altrament, que és un negoci segur, seguríssim; formem un capital per a deixar als nostres parents, que no haurem pagat per molt que visquem, comparem-lo amb les quotes de qualsevol companyia d'assegurances i veurem l'enorme diferència.

Amics, siguem pràctics: féu totes les consideracions, però, sobretot, penseu-hi, tingueu present que a nosaltres, a qui, ultra la cura del cos, se'ns encomana sovint la resolució de tota mena d'assumptes pràctics de la vida, no ens fóra perdonable descuidar el primer, el principal, oblidar la sagrada obligació que tenim envers els qui hem posat al món.

RAMON VILARDELL

Besalú.